

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 25ης Ιανουαρίου 2007*

Στην υπόθεση C-411/04 P,

με αντικείμενο αίτηση αναίρεσως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ασκηθείσα στις 23 Σεπτεμβρίου 2004,

Salzgitter Mannesmann GmbH, πρώην Mannesmannröhren-Werke GmbH, με έδρα το Mülheim an der Ruhr (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Klusmann και F. Wiemer, Rechtsanwälte,

αναίρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τον A. Whelan και την H. Gading, επικουρούμενους από τον H.-J. Freund, Rechtsanwalt, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, E. Juhász, K. Schiemann και M. Pešić (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: L. A. Geelhoed
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Δεκεμβρίου 2005,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- ¹ Με την αίτησή της αναιρέσεως, η εταιρία Salzgitter Mannesmann GmbH, πρώην Mannesmannröhren-Werke GmbH και έτι προγενέστερα Mannesmannröhren-Werke AG (στο εξής: Mannesmann ή αναιρεσείουσα), ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 8ης Ιουλίου 2004, T-44/00, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-2223, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), καθ' ό μέτρο με την εν λόγω απόφαση απορρίφθηκε η προσφυγή της που ασκήθηκε κατά της αποφάσεως 2003/382/EK

της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1, στο εξής: επίμαχη απόφαση).

Η επίμαχη απόφαση

Η σύμπραξη

- 2 Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων απηύθυνε την επίμαχη απόφαση σε οκτώ επιχειρήσεις παραγωγής χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής. Μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών περιλαμβάνονται τέσσερις ευρωπαϊκές εταιρίες (στο εξής: κοινοτικοί παραγωγοί): η Mannesmann, η Vallourec SA (στο εξής: Vallourec), η Corus UK Ltd (πρώην British Steel Ltd, στο εξής: Corus) και η Dalmine SpA (στο εξής: Dalmine). Οι τέσσερις άλλες αποδέκτριες της εν λόγω αποφάσεως είναι οι ιαπωνικές εταιρίες (στο εξής: Ιάπωνες παραγωγοί): NKK Corp., Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. και Sumitomo Metal Industries Ltd (στο εξής: Sumitomo).
- 3 Οι χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής χρησιμοποιούνται από τη βιομηχανία αντλήσεως πετρελαίου και φυσικού αερίου και περιλαμβάνουν δύο μεγάλες κατηγορίες προϊόντων.
- 4 Η πρώτη από τις κατηγορίες αυτές είναι η των σωλήνων ανιχνευτικών γεωτρήσεων, που ονομάζονται κοινώς «Oil Country Tubular Goods» ή «OCTG». Οι σωλήνες αυτοί μπορούν να πωλούνται χωρίς σπείρωμα («λείοι σωλήνες») ή με σπείρωμα. Το σπείρωμα αποτελεί επεξεργασία που καθιστά δυνατή τη σύνδεση των σωλήνων OCTG. Μπορεί να γίνει σύμφωνα με τα πρότυπα του American Petroleum Institute (API), λαμβανομένου υπόψη ότι οι μέσω σπειρώματος συνδεδεμένοι σωλήνες σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή αποκαλούνται «σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας», ή με ειδικές μεθόδους, συνήθως προστατευόμενες από διπλώματα ευρεσιτεχνίας.

Στην τελευταία περίπτωση, γίνεται λόγος για σπείρωμα ή, ενδεχομένως, για «συνδέσεις υψηλής ποιότητας» ή «premium», λαμβανομένου υπόψη ότι οι μέσω σπείρωματος συνδεδεμένοι σωλήνες σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή αποκαλούνται «σωλήνες OCTG premium».

- 5 Η δεύτερη κατηγορία προϊόντων αποτελείται από τους σωληναγωγούς πετρελαίου και αερίου («line pipe»), μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, αφενός, οι τυποποιημένοι και, αφετέρου, οι κατασκευαζόμενοι βάσει ειδικών προδιαγραφών στο πλαίσιο ειδικών έργων (στο εξής: σωληναγωγοί «έργου»).

- 6 Τον Νοέμβριο του 1994, η Επιτροπή αποφάσισε να διενεργήσει έρευνα σχετικά με την ύπαρξη πρακτικών αντίθετων προς τους κανόνες του ανταγωνισμού όσον αφορά τα εν λόγω προϊόντα. Τον Δεκέμβριο του ίδιου έτους, η Επιτροπή διενήργησε ελέγχους σε πολλές επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η Mannesmann. Μεταξύ Σεπτεμβρίου 1996 και Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή διενήργησε συμπληρωματικούς ελέγχους στις Vallourec, Dalmine και Mannesmann. Κατά τη διάρκεια ελέγχου που διενεργήθηκε στη Vallourec στις 17 Σεπτεμβρίου 1996, ο πρόεδρος της Vallourec Oil & Gas, ονόματι Verluca, προέβη σε ορισμένες δηλώσεις (στο εξής: δηλώσεις του Verluca). Κατά τη διάρκεια ελέγχου που διενεργήθηκε στη Mannesmann τον Απρίλιο του 1997, ο διευθύνων σύμβουλος της εν λόγω επιχείρησης, ονόματι Becher, προέβη επίσης σε δηλώσεις (στο εξής: δηλώσεις του Becher).

- 7 Η Επιτροπή απηύθυνε, επίσης, αιτήσεις παροχής πληροφοριών, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), σε πολλές επιχειρήσεις. Δεδομένου ότι η Dalmine αρνήθηκε να γνωστοποιήσει ορισμένες από τις ζητηθείσες πληροφορίες, η Επιτροπή της απηύθυνε την απόφαση C(97) 3036, της 6ης Οκτωβρίου 1997, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17. Η Dalmine άσκησε προσφυγή σκοπούσα την ακύρωση της ως άνω απόφασης, η οποία κρίθηκε προδήλως απαράδεκτη με διάταξη του Πρωτοδικείου της 24ης Ιουνίου 1998, T-596/97, Dalmine κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-2383). Η Mannesmann επίσης αρνήθηκε να παράσχει ορισμένες από τις πληροφορίες που

είχε ζητήσει η Επιτροπή. Παρά το ότι, έναντι της εταιρίας αυτής, ελήφθη η απόφαση C(98) 1204 της Επιτροπής, της 15ης Μαΐου 1998, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17 (στο εξής: απόφαση της 15ης Μαΐου 1998), η Mannesmann ενέμεινε στην άρνησή της. Η εν λόγω εταιρία άσκησε προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά της αποφάσεως αυτής. Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2001, T-112/98, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-729), το Πρωτοδικείο ακύρωσε εν μέρει την εν λόγω απόφαση και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

- 8 Λαμβανομένων υπόψη των δηλώσεων των Verluca και Becher καθώς και άλλων αποδεικτικών στοιχείων, η Επιτροπή διαπίστωσε, με την επίμαχη απόφαση, ότι οι οκτώ αποδέκτριες της αποφάσεως αυτής επιχειρήσεις συνήψαν συμφωνία με αντικείμενο, μεταξύ άλλων, τον αμοιβαίο σεβασμό των εγχώριων αγορών. Κατά τη συμφωνία αυτή, κάθε επιχείρηση δεσμευόταν να μη πωλεί σωλήνες OCTG συνήθους ποιότητας και σωληναγωγούς «έργου» στην εγχώρια αγορά άλλου συμβαλλομένου στην εν λόγω συμφωνία.
- 9 Η συμφωνία συνήφθη στο πλαίσιο συσκέψεων μεταξύ κοινοτικών και Ιαπώνων παραγωγών, που είναι γνωστές με την ονομασία «όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας».
- 10 Η αρχή του σεβασμού των εγχώριων αγορών αναφερόταν με τον όρο «βασικά στοιχεία» («fundamentals»). Η Επιτροπή επισήμανε ότι τα «βασικά στοιχεία» όντως τηρήθηκαν και ότι, συνεπώς, η εν λόγω συμφωνία παρήγαγε αποτελέσματα βλαπτικά για τον ανταγωνισμό στην κοινή αγορά.
- 11 Η συμφωνία περιελάμβανε, συνολικά, τρία σκέλη, από τα οποία το πρώτο συνίστατο στα «βασικά στοιχεία» σχετικά με τον σεβασμό των εγχώριων αγορών, τα οποία μνημονεύθηκαν ανωτέρω και συνιστούσαν την παράβαση που διαπιστώνει το άρθρο 1 της επίμαχης αποφάσεως, το δεύτερο στον καθορισμό των τιμών για τις προσκλήσεις προς υποβολή προσφορών και ελαχίστων τιμών για τις «ειδικές αγορές» («special markets») και το τρίτο στην κατανομή των άλλων παγκόσμιων αγορών, πλην των αγορών του Καναδά και των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής, μέσω ποσοστών κατανομής («sharing keys»).

- 12 Όσον αφορά την ύπαρξη των «βασικών στοιχείων», η Επιτροπή στηρίχθηκε σε μια σειρά εγγράφων ενδείξεων που απαριθμούνται στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 της επίμαχης αποφάσεως, καθώς και στον πίνακα που εμφανίζεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της εν λόγω αποφάσεως. Από τον πίνακα αυτόν προκύπτει ότι είναι πολύ μεγάλο το μερίδιο του εγχώριου παραγωγού στις παραδόσεις που πραγματοποιήσαν οι αποδέκτριες της επίμαχης αποφάσεως επιχειρήσεις στην Ιαπωνία και στην εγχώρια αγορά καθενός από τους τέσσερις κοινοτικούς παραγωγούς. Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι, συνολικά, οι συμβαλλόμενοι στη συμφωνία όντως σεβάστηκαν τις εγχώριες αγορές.
- 13 Τα μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας συνεδρίασαν στο Τόκιο, στις 5 Νοεμβρίου 1993, προκειμένου να καταλήξουν σε νέα συμφωνία για την κατανομή των αγορών με τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής. Το περιεχόμενο της επιτευχθείσας τότε συμφωνίας εμφανίζεται σε ένα έγγραφο, το οποίο παραδόθηκε στην Επιτροπή στις 12 Νοεμβρίου 1997 από ξένο προς τη διαδικασία τρίτο πληροφοριοδότη και το οποίο περιέχει, μεταξύ άλλων, ένα «σύστημα ποσοστών κατανομής» (στο εξής: έγγραφο «sharing key»).

Η διάρκεια της συμπράξεως

- 14 Ο όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας πραγματοποιούσε συσκέψεις, με ρυθμό δύο περίπου συσκέψεων ετησίως, από το 1977 έως το 1994.
- 15 Ωστόσο, η Επιτροπή θεώρησε ότι ως χρόνος ενάρξεως της συμπράξεως προς καθορισμό του ύψους των προστίμων έπρεπε να ληφθεί υπόψη το έτος 1990, λαμβανομένης υπόψη της υπάρξεως, μεταξύ 1977 και 1990, συμφωνιών αυτοπεριορισμού των εξαγωγών οι οποίες είχαν συναφθεί μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ιαπωνίας. Κατά την Επιτροπή, η παράβαση τερματίστηκε το 1995.

Τα πρόστιμα

- 16 Προς καθορισμό του ύψους των προστίμων, η Επιτροπή χαρακτήρισε την παράβαση ως πολύ σοβαρή με την αιτιολογία ότι η συμφωνία απέβλεπε στον σεβασμό των εγχώριων αγορών και έθιγε, κατ' αυτόν τον τρόπο, την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Ωστόσο, η Επιτροπή επισήμανε ότι οι πωλήσεις χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής εκ μέρους των αποδεκτριών της επίμαχης αποφάσεως επιχειρήσεων εντός των τεσσάρων οικείων κρατών μελών ανέρχονταν μόνο σε περίπου 73 εκατομμύρια ευρώ ετησίως.
- 17 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω στοιχείων, η Επιτροπή καθόρισε το ύψος του προστίμου, με βάση τη σοβαρότητα της παραβάσεως, σε 10 εκατομμύρια ευρώ για καθεμία από τις οκτώ επιχειρήσεις. Δεδομένου ότι όλες αυτές οι επιχειρήσεις ήσαν μεγάλες, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος διαφοροποιήσεως, βάσει του μεγέθους των επιχειρήσεων, των ποσών των επιβληθέντων προστίμων.
- 18 Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η παράβαση ήταν μέσης διάρκειας, εφάρμοσε προσαύξηση κατά 10 % ανά έτος συμμετοχής στη σύμπραξη επί του ποσού που έγινε δεκτό βάσει της σοβαρότητας της παραβάσεως προκειμένου να καθορίσει το βασικό ποσό του προστίμου που επέβαλε σε κάθε εμπλεκόμενη επιχείρηση. Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη ότι ο τομέας των χαλυβδοσωλήνων αντιμετώπιζε μακροχρόνια κρίση και ότι η κατάσταση του τομέα αυτού επιδεινώθηκε από το 1991, η Επιτροπή μείωσε τα εν λόγω βασικά ποσά κατά 10 % λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων.
- 19 Τέλος, η Επιτροπή μείωσε κατά 40 % το ποσό του επιβληθέντος στη Vallourec προστίμου, καθώς και κατά 20 % το ποσό του επιβληθέντος στην Dalmine προστίμου, δυνάμει του σημείου Δ 2 της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή ή τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση περί της συνεργασίας), προκειμένου να λάβει υπόψη το γεγονός ότι οι δύο αυτές επιχειρήσεις είχαν συνεργασθεί με την Επιτροπή κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας.

Οι κρίσιμες διατάξεις της επίμαχης αποφάσεως

- 20 Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της επίμαχης αποφάσεως, οι οκτώ αποδέκτριες της αποφάσεως επιχειρήσεις «παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, συμμετέχοντας [...] σε μια συμφωνία που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη διατήρηση της αντίστοιχης εγχώριας αγοράς τους για τα είδη σωληνουργίας [...] OCTG [...] συνήθους ποιότητας και [τους σωληναγωγούς 'έργου'] άνευ ραφής».
- 21 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της ως άνω αποφάσεως ορίζει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως το 1995 για τις Mannesmann, Vallourec, Dalmine, Sumitomo, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. και NKK Corp. Όσον αφορά την Corus, αναφέρει ότι η παράβαση διήρκεσε από το 1990 έως τον Φεβρουάριο του 1994.
- 22 Οι λοιπές κρίσιμες διατάξεις της επίμαχης αποφάσεως έχουν ως εξής:

«Άρθρο 2

1. Οι επιχειρήσεις [Mannesmann], Vallourec [...], [Corus] και Dalmine [...] παραβίασαν τις διατάξεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, [της Συνθήκης] ΕΚ, συνάπτοντας, στο πλαίσιο της παράβασης που αναφέρεται στο άρθρο 1, συμβάσεις που είχαν ως αποτέλεσμα μια κατανομή των [προμηθειών] λείων σωλήνων OCTG στην [Corus] (Vallourec [...] από το 1994).

2. Για την [Corus] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ [της 24ης] Ιουλίου 1991 και του Φεβρουαρίου 1994. Για τη Vallourec [...] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 24ης Ιουλίου 1991 και της 30ής Μαρτίου 1999. Για την Dalmine [...] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 4ης Δεκεμβρίου 1991 και της 30ής Μαρτίου 1999. Για τη [Mannesmann] η παράβαση διήρκεσε μεταξύ της 9ης Αυγούστου 1993 και της 24ης Απριλίου 1997.

[...]

Άρθρο 4

Επιβάλλονται στις επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1 τα ακόλουθα πρόστιμα, λόγω της διαπιστωθείσας παράβασης στο εν λόγω άρθρο:

1. [Mannesmann] 13 500 000 ευρώ
2. Vallourec [...] 8 100 000 ευρώ
3. [Corus] 12 600 000 ευρώ
4. Dalmine [...] 10 800 000 ευρώ
5. Sumitomo [...] 13 500 000 ευρώ

6. Nippon Steel [...] 13 500 000 ευρώ

7. Kawasaki Steel [...] 13 500 000 ευρώ

8. NKK [...] 13 500 000 ευρώ».

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

23 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, επτά από τις οκτώ επιχειρήσεις στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις με την επίμαχη απόφαση, μεταξύ των οποίων η Mannesmann, άσκησαν προσφυγές ζητώντας την ακύρωση, εν όλω ή εν μέρει, της εν λόγω αποφάσεως και, επικουρικώς, την ακύρωση του προστίμου που τους επιβλήθηκε ή τη μείωση αυτού.

24 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο:

— ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφος 2, της επίμαχης αποφάσεως καθόσον διαπίστωσε την ύπαρξη της προσαφθείσας στη Mannesmann με το εν λόγω άρθρο παραβάσεως για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1991 χρόνο·

— καθόρισε σε 12 600 000 ευρώ το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στη Mannesmann·

- απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά·
- υποχρέωσε κάθε διάδικο να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

25 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Mannesmann ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθ' ό μέτρο απέρριψε την ασηθείσα κατά της επίμαχης αποφάσεως προσφυγή·
- να ακυρώσει την επίμαχη απόφαση·
- επικουρικός, να μειώσει το πρόστιμο που καθορίστηκε με το άρθρο 4 της επίμαχης αποφάσεως και τους τόκους υπερημερίας που καθορίστηκαν με το άρθρο 5 αυτής·
- επιπλέον, επικουρικός, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, προκειμένου αυτό να εκδώσει νέα απόφαση βάσει της αποφάσεως του Δικαστηρίου·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

- 26 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 27 Η Mannesmann επικαλείται τρεις λόγους αναιρέσεως, με τους οποίους προβάλλει, αντιστοίχως, προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη, εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 81 ΕΚ στο άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος για δίκαιη δίκη

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 28 Κατά τη Mannesmann, το Πρωτοδικείο εσφαλμένως θεώρησε ότι το έγγραφο «sharing key», το οποίο μνημονεύθηκε στη σκέψη 13 της παρούσας αποφάσεως και επί του οποίου η Επιτροπή στήριξε την επίμαχη απόφαση, ιδίως δε τις αιτιολογικές σκέψεις 85 και 86 της τελευταίας, ήταν παραδεκτό ως επιβαρυντικό αποδεικτικό στοιχείο.
- 29 Έτσι, το Πρωτοδικείο προσέβαλε το δικαίωμα για δίκαιη δίκη. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το ως άνω έγγραφο παραδόθηκε στην Επιτροπή από τρίτο έναντι της Mannesmann πρόσωπο, η τελευταία δεν μπορούσε να εξακριβώσει τη γνησιότητα του εν λόγω εγγράφου, και δεν ήταν σε θέση να αμυνθεί λυσιτελώς.

- 30 Εξάλλου, δεδομένου ότι το ως άνω τρίτο πρόσωπο επισήμανε στην Επιτροπή ότι είχε λάβει το έγγραφο «sharing key» από εμπορικό πράκτορα μίας από τις οικείες επιχειρήσεις, χωρίς να τον κατονομάσει, ούτε η Επιτροπή γνωρίζει την ταυτότητα του προσώπου που συνέταξε το έγγραφο.
- 31 Κατά τη Mannesmann, από τη νομολογία προκύπτει ότι ένα αποδεικτικό στοιχείο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αν δεν αποκαλυφθεί ο συντάκτης του. Το Πρωτοδικείο δεν ερμήνευσε ορθώς την εν λόγω νομολογία, σύμφωνα με την οποία, κατά την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων, πρέπει να ελέγχεται η προέλευσή τους. Συναφώς, η Mannesmann παρατηρεί ότι δεν αποκλείεται το ενδεχόμενο κατά το οποίο τρίτοι διαβιβάζουν στην Επιτροπή πλαστά αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να βλάψουν μια επιχείρηση για προσωπικούς ή εμπορικούς λόγους. Κατά συνέπεια, η οικεία επιχείρηση πρέπει να μπορεί να λάβει θέση επί της αξιοπιστίας του πληροφοριοδότη.
- 32 Η Mannesmann επικαλείται, επίσης, τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σχετικά με το δικαίωμα για δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ). Κατά τη νομολογία αυτή, ο καθού πρέπει να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητεί όχι μόνον τη γνησιότητα δηλώσεων ανωνύμου προελεύσεως, αλλά και την αξιοπιστία του προσώπου που προστατεύεται από την ανωνυμία. Επιπλέον, η ως άνω νομολογία επιβεβαιώνει ότι, έστω και αν η χρησιμοποίηση δηλώσεων ανωνύμου προελεύσεως είναι παραδεκτή κατά το στάδιο των ερευνών στο πλαίσιο μιας διαδικασίας, τέτοιες δηλώσεις δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως αποδεικτικά στοιχεία εις βάρος του κατηγορουμένου.
- 33 Η αναιρεσείουσα επικαλείται, επίσης, τα άρθρα 46 και 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του οποίου η διακήρυξη έγινε στη Νίκαια στις 7 Δεκεμβρίου 2000 (ΕΕ C 364, σ. 1, στο εξής: Χάρτης), τα οποία άρθρα αντιστοιχούν στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και διασφαλίζουν το δικαίωμα για δίκαιη δίκη. Η αναιρεσείουσα υπογραμμίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 3, του Χάρτη, η ερμηνεία του από τα δικαστήρια πρέπει να εξασφαλίζει επίπεδο προστασίας τουλάχιστον ίσο με το επίπεδο που προσφέρει η ΕΣΔΑ.

- 34 Επιπλέον, η Mannesmann θεωρεί ότι η χρησιμοποίηση αποδεικτικού στοιχείου ανωνύμου προελεύσεως είναι ασυμβίβαστη με την αρχή του κράτους δικαίου, η οποία διακηρύσσεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, ΕΕ. Συγκεκριμένα, αν δεν είναι δυνατό να εξακριβωθεί ότι το εν λόγω αποδεικτικό στοιχείο όντως διαβιβάστηκε στην Επιτροπή από τρίτο πρόσωπο, υπάρχει κίνδυνος νοθεύσεως και αυθαιρεσίας.
- 35 Κατά την Επιτροπή, ο ως άνω λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, καθόσον η αναιρεσείουσα επικαλείται για πρώτη φορά παραβίαση της ΕΣΔΑ, ενώ ενώπιον του Πρωτοδικείου είχε επικαλεσθεί, γενικότερα, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Επιπλέον, η Mannesmann δεν μπορεί να προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρέβη τον Χάρτη, δεδομένου ότι η διακήρυξη του τελευταίου έγινε στις 7 Δεκεμβρίου 2000, ενώ η επίμαχη απόφαση εκδόθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1999.
- 36 Εν πάση περιπτώσει, η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στην οποία παραπέμπει η Mannesmann δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον αφορά τη χρησιμοποίηση ανωνύμων καταθέσεων στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας, ενώ η υπό κρίση υπόθεση αφορά διαδικασία που σχετίζεται με την επιβολή προστίμου στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού.
- 37 Εν συνεχεία, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας θα μπορούσε να ληφθεί υπόψη μόνον αν το Πρωτοδικείο μπορούσε να εκτιμήσει τα υποβληθέντα στην κρίση του αποδεικτικά στοιχεία βάσει πληροφοριών ως προς τις οποίες ο αμυνόμενος διάδικος δεν μπόρεσε να διατυπώσει την άποψή του. Πάντως, η Mannesmann μπόρεσε να διατυπώσει την άποψή της επί των επιχειρημάτων που εξέθεσε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 121 και 122 της επίμαχης αποφάσεως ως προς τη γνησιότητα του εν λόγω εγγράφου. Επιπλέον, η ανωνυμία του συντάκτη του εγγράφου αυτού και του τρίτου προσώπου που το διαβίβασε στην Επιτροπή δεν εμπόδισε την αναιρεσείουσα να εξακριβώσει το εύλογο και το λυσιτελές του περιεχομένου του εν λόγω εγγράφου.

- 38 Η Επιτροπή προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο αναγνώρισε στο εν λόγω έγγραφο περιορισμένη μόνον αξιοπιστία, για τον λόγο ακριβώς ότι το πλαίσιο εντός του οποίου συντάχθηκε ήταν σε μεγάλο βαθμό άγνωστο. Ωστόσο, αν το Πρωτοδικείο αναγνώρισε κάποια αποδεικτική αξία στο εν λόγω έγγραφο, τούτο συνέβη λόγω του ότι αυτό περιείχε ειδικές πληροφορίες συμπίπτουσες με τις πληροφορίες τις οποίες περιείχαν άλλα έγγραφα.
- 39 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, έστω και αν δεν είχε εξουσιοδοτηθεί να χρησιμοποιήσει το εν λόγω έγγραφο ως επιβαρυντικό αποδεικτικό στοιχείο, το γεγονός αυτό ουδόλως θα μετάβαλλε τη διαπίστωση των παραβάσεων που περιγράφονται στα άρθρα 1 και 2 της επίμαχης απόφασης. Συγκεκριμένα, ο αποκλεισμός ορισμένων εγγράφων που χρησιμοποιήθηκαν από την Επιτροπή κατά προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας θα είχε σημασία μόνο στον βαθμό που οι διατυπωθείσες από την Επιτροπή αιτιάσεις θα μπορούσαν να αποδειχθούν μόνο διά παραπομπής στα έγγραφα αυτά, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 40 Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει τη γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου σύμφωνα με την οποία κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα για δίκαιη δίκη (αποφάσεις της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 21· της 11ης Ιανουαρίου 2000, C-174/98 P και C-189/98 P, Κάτω Χώρες και Van der Wal κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-1, σκέψη 17, και της 2ας Μαΐου 2006, C-341/04, Eurofood IFSC, Συλλογή 2006, σ. I-3813, σκέψη 65).
- 41 Το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, επίσης, ότι η ως άνω αρχή εμπνέεται από τα θεμελιώδη δικαιώματα που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, την τήρηση των οποίων διασφαλίζει το Δικαστήριο, το οποίο με τη σειρά του εμπνέεται από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών καθώς και από τα στοιχεία που παρέχει ιδίως η ΕΣΔΑ (απόφαση Eurofood IFSC, προπαρατεθείσα, σκέψη 65).

- 42 Ωστόσο, όπως ορθώς ισχυρίζεται η Επιτροπή, η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου στην οποία παραπέμπει η αναιρεσείουσα δεν ασκεί αποφασιστική επιρροή εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 54 έως 56 των προτάσεών του, η νομολογία αυτή αφορά, ειδικότερα, τη διά των μαρτύρων απόδειξη στις ποινικές διαδικασίες, ενώ η υπό κρίση υπόθεση αφορά ένα έγγραφο που συντάχθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ. Πάντως, στις σχετικές με το κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού υποθέσεις, η διά των μαρτύρων απόδειξη διαδραματίζει δευτερεύοντα ρόλο, ενώ τα έγγραφα, στις υποθέσεις αυτές, διαδραματίζουν πρωταρχικό ρόλο.
- 43 Όπως επισήμανε, επίσης, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 57 έως 60 των προτάσεών του, η διεξαγωγή των αποδείξεων στις υποθέσεις που εμπíπτουν στο κοινοτικό δίκαιο του ανταγωνισμού χαρακτηρίζεται από το γεγονός ότι τα υπό εξέταση έγγραφα συχνά περιέχουν επιχειρηματικά απόρρητα ή άλλες πληροφορίες που δεν μπορούν να κοινολογηθούν ή μπορούν να κοινολογηθούν μόνον υπό την επιφύλαξη σημαντικών περιορισμών.
- 44 Υπό τις ως άνω συνθήκες που προσιδιάζουν στις έρευνες της Επιτροπής που αφορούν τις θίγουσες τον ανταγωνισμό πρακτικές, η αρχή ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα για δίκαιη δίκη δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έγγραφα τα οποία περιέχουν επιβαρυντικά αποδεικτικά στοιχεία πρέπει αυτομάτως να αποκλείονται ως αποδεικτικό μέσο όταν ορισμένες πληροφορίες πρέπει να παραμείνουν εμπιστευτικές. Η εμπιστευτικότητα αυτή μπορεί επίσης να αφορά την ταυτότητα των συντακτών των εγγράφων καθώς και των προσώπων που τα διαβίβασαν στην Επιτροπή.
- 45 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, το Πρωτοδικείο ορθώς αποφάνθηκε:

«84 [...], όσον αφορά το παραδεκτό του εγγράφου «sharing key» ως αποδείξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αρχή που ισχύει στο κοινοτικό δίκαιο είναι η αρχή της ελεύθερης

εκτιμήσεως των αποδείξεων και ότι το μόνο κατάλληλο κριτήριο προς εκτίμηση των προσκομιζομένων αποδείξεων έγκειται στην αξιοπιστία τους [...]. Εξάλλου, μπορεί να είναι απαραίτητο να προστατεύσει η Επιτροπή την ανωνυμία των πληροφοριοδοτών [...], αυτή δε η κατάσταση δεν αρκεί για να υποχρεώσει την Επιτροπή να μη λάβει υπόψη της ένα αποδεικτικό στοιχείο που έχει στην κατοχή της.

85 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της Mannesmann μπορούν μεν να είναι λυσιτελή για την εκτίμηση της αξιοπιστίας και, ως εκ τούτου, της αποδεικτικής ισχύος του εγγράφου «sharing key», δεν πρέπει, ωστόσο, να θεωρηθεί ότι το έγγραφο αυτό αποτελεί απαράδεκτο αποδεικτικό στοιχείο που πρέπει να αφαιρεθεί από τον φάκελο.»

46 Εξάλλου, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο έλαβε υπόψη, κατά την εκ μέρους του εκτίμηση της αξιοπιστίας του εγγράφου «sharing key», την ανώνυμη προέλευση του εν λόγω εγγράφου. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «στο μέτρο που η Mannesmann αντλεί από τα επιχειρήματά της σχετικά με το παραδεκτό του εν λόγω εγγράφου αιτίαση όσον αφορά την αξιοπιστία του εγγράφου αυτού, διαπιστώνεται ότι η αξιοπιστία αυτή αναγκαστικά μειώνεται λόγω του ότι το όλο πλαίσιο της συντάξεώς του είναι σε μεγάλο βαθμό άγνωστο και ότι οι συναφείς ισχυρισμοί της Επιτροπής δεν μπορούν να ελεγχθούν».

47 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο αναγνώρισε ότι ένα αποδεικτικό στοιχείο ανωνύμου προελεύσεως, όπως το έγγραφο «sharing key», δεν μπορεί, από μόνο του, να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι μόνο «στο μέτρο που το έγγραφο “sharing key” περιέχει ειδικές πληροφορίες οι οποίες συμπίπτουν με αυτές που περιέχονται σε άλλα έγγραφα, ιδίως στις δηλώσεις του Verluca, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα στοιχεία αυτά αλληλοενισχύονται». Στις σκέψεις 81 και 82 της εν λόγω αποφάσεως, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε ότι το έγγραφο «sharing key» αποτελούσε μέρος μιας δέσμης αποδεικτικών στοιχείων και ότι το εν λόγω έγγραφο είχε απλώς ήσσονα σημασία. Η εκτίμηση αυτή προκύπτει επίσης από τη σκέψη 94 της ίδιας αποφάσεως, με την οποία το Πρωτοδικείο καταλήγει ότι το εν λόγω έγγραφο διατηρεί κάποια αποδεικτική αξία μόνον «προς ενίσχυση, στο πλαίσιο μιας δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων τις οποίες έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, ορισμένων από τους ουσιώδεις ισχυρισμούς που περιέχονται στις δηλώσεις του Verluca».

- 48 Λαμβανομένων υπόψη των ορίων που έθεσε κατ' αυτόν τον τρόπο το Πρωτοδικείο στην αποδεικτική ισχύ του εγγράφου «sharing key», πρέπει να συναχθεί ότι ουδεμία νομική πλάνη υπήρξε κατά την ανάλυση του παραδεκτού και της λυσιτέλειας του εν λόγω εγγράφου ως αποδεικτικού στοιχείου.
- 49 Κατά τα λοιπά, δεν αμφισβητείται ότι η Mannesmann είχε τη δυνατότητα να λάβει θέση επί του εγγράφου «sharing key» και να προβάλει τα επιχειρήματά της προς απόκρουση της αποδεικτικής αξίας του εν λόγω εγγράφου, λαμβανομένης υπόψη της ανωνύμου προελεύσεως του εγγράφου αυτού.
- 50 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του ζητήματος αν η Mannesmann είχε επικαλεσθεί, κατ' ουσίαν, το δικαίωμα για δίκαιη δίκη ενώπιον του Πρωτοδικείου ούτε επί του ζητήματος αν η Mannesmann μπορούσε, στην υπό κρίση υπόθεση, να επικαλεσθεί τον Χάρτη, του οποίου η διακήρυξη έγινε μετά την έκδοση της επίμαχης αποφάσεως.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 81 ΕΚ στο άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 51 Κατά τη Mannesmann, το Πρωτοδικείο κακώς επιβεβαίωσε την ύπαρξη της παραβάσεως του δικαιού του ανταγωνισμού που περιγράφεται στο άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως. Η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η Mannesmann, προβαίνοντας στη σύναψη συμβάσεως προμήθειας με την Cogus το 1993, συνήψε οριζόντια συμφωνία με τη Vallourec και την Dalmine ή έθεσε σε εφαρμογή μια εναρμονισμένη πρακτική με τις εν λόγω επιχειρήσεις. Η Επιτροπή παρέλειψε, ιδίως, να αποδείξει ότι

η Mannesmann ήταν εν γνώσει της υπάρξεως της συμβάσεως προμήθειας που είχε συναφθεί μεταξύ της Corus και της Vallourec, καθώς και της συμβάσεως που είχε συναφθεί μεταξύ της Corus και της Dalmine, και του γενικού σχεδίου που κατάρτισε, όπως υποστηρίζεται, η Vallourec. Το Πρωτοδικείο επικύρωσε την ως άνω εσφαλμένη και ατελή διεξαγωγή των αποδείξεων εκ μέρους της Επιτροπής.

- 52 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι οι εν λόγω συμβάσεις προμήθειας δεν συνάφθηκαν ταυτοχρόνως, καθόσον θεώρησε ότι η σχετικά μακρά διάρκεια των ως άνω συμβάσεων αποδείκνυε την ύπαρξη οριζόντιας συμφωνίας και καθόσον έκρινε ότι καμία απαλλαγή δεν μπορούσε να τύχει εφαρμογής εν προκειμένω.
- 53 Επί του τελευταίου ζητήματος, η αναιρεσείουσα παρατηρεί ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως απέρριψε τα επιχειρήματά της σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής, στις κάθετες σχέσεις μεταξύ της Corus και της Mannesmann, του κανονισμού (ΕΚ) 2790/1999 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1999, για την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες κάθετων συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών (ΕΕ L 336, σ. 21). Επιπλέον, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1983/83 της Επιτροπής, της 22ας Ιουνίου 1983, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου [81], παράγραφος 3, της Συνθήκης σε κατηγορίες συμφωνιών αποκλειστικής διανομής (ΕΕ L 173, σ. 1), καθώς και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1984/83 της Επιτροπής, της 22ας Ιουνίου 1983, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου [81], παράγραφος 3, της Συνθήκης σε κατηγορίες συμφωνιών αποκλειστικής προμήθειας (ΕΕ L 173, σ. 5), και να αποκλείσει, επί της βάσεως αυτής, την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ στη σύμβαση μεταξύ της Mannesmann και της Corus.
- 54 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος καθόσον αφορά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών. Εξάλλου, έστω και αν ο ως άνω λόγος αναιρέσεως ήταν παραδεκτός και βάσιμος, δεν θα μπορούσε να οδηγήσει στην αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και στην ακύρωση της επίμαχης αποφάσεως παρά μόνο στον βαθμό που αφορά το άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 55 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατ' αναίρεση, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εξακριβώνει τα πραγματικά περιστατικά ούτε, κατ' αρχήν, να εξετάζει τα αποδεικτικά στοιχεία που δέχθηκε το Πρωτοδικείο σε σχέση με τα περιστατικά αυτά. Εφόσον, δηλαδή, η προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων ήταν νομότυπη και τηρήθηκαν οι γενικές αρχές του δικαίου και οι διαδικαστικοί κανόνες που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει την αξία που πρέπει να προσδοθεί στα στοιχεία που του έχουν υποβληθεί (απόφαση της 28ης Μαΐου 1998, C-7/95 P, Deere κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-3111, σκέψη 22). Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο στον έλεγχο του Δικαστηρίου, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως του περιεχομένου των προσκομισθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου αποδεικτικών στοιχείων (αποφάσεις της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42, και της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 49).
- 56 Διαπιστώνεται ότι το Πρωτοδικείο, με την εκ μέρους του εξέταση της υπάρξεως της παραβάσεως που περιγράφεται στο άρθρο 2 της επίμαχης αποφάσεως, καθόρισε τα πραγματικά στοιχεία των οποίων ο έλεγχος δεν εμπίπτει στην αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου. Συνεπώς, δεδομένου ότι δεν διαπιστώθηκε παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων, ανακρίβεια του περιεχομένου των εν λόγω στοιχείων ή παράβαση των κανόνων που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τη διεξαγωγή των αποδείξεων, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας που αφορά, αφενός, το ζήτημα αν αυτή συνήψε οριζόντια συμφωνία ή έθεσε σε εφαρμογή εναρμονισμένη πρακτική με τη Vallourec και την Dalmine και, αφετέρου, το ζήτημα αν αυτή ήταν εν γνώσει της υπάρξεως των συναφθεισών μεταξύ των εν λόγω άλλων επιχειρήσεων συμβάσεων ή του συνολικού σχεδίου που κατάρτισε η Vallourec. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Πρωτοδικείο έπρεπε να εκτιμήσει διαφορετικά ορισμένες πραγματικές περιστάσεις, όπως είναι η διάρκεια των εν λόγω συμβάσεων και το γεγονός ότι αυτές δεν συνάφθηκαν ταυτοχρόνως.
- 57 Όσον αφορά τους κανονισμούς 1983/83 και 1984/83, διαπιστώνεται ότι για πρώτη φορά έγινε επίκληση κατ' αναίρεση των κανονισμών αυτών. Επομένως, η αιτίαση που στηρίζεται στους ως άνω κανονισμούς είναι απαράδεκτη.

- 58 Στον βαθμό που η αναιρεσείουσα επικαλείται τον κανονισμό 2790/1999, αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθώς αποφάνθηκε, με τη σκέψη 171 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «ο κανονισμός αυτός δεν μπορεί να τύχει απευθείας εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον η [επίμαχη] απόφαση εκδόθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1999 και το άρθρο 2 της αποφάσεως αναφέρεται, όσον αφορά τη Mannesmann, στη χρονική περίοδο από το 1993 έως το 1997, ήτοι σε χρόνο προγενέστερο της ενάρξεως της ισχύος των συναφών διατάξεων του κανονισμού 2790/1999, ήτοι της 1ης Ιουνίου 2000». Με τη σκέψη 172 της ίδιας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο πρόσθεσε, επίσης ορθώς, ότι, «στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός θα μπορούσε, παρά ταύτα, να έχει ενδεικτική σημασία εν προκειμένω, καθόσον αντικατοπτρίζει τη θέση την οποία έλαβε η Επιτροπή τον Δεκέμβριο του 1999 όσον αφορά την αμελητέα ζημία που προξενούν στον ανταγωνισμό οι κάθετες συμφωνίες, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κανονισμός αυτός αποτελεί εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, ΕΚ. Όμως, από το άρθρο 4 του κανονισμού 17 προκύπτει ότι οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων δεν μπορούν να τύχουν ατομικής απαλλαγής βάσει της διατάξεως αυτής παρά μόνον αν έχουν κοινοποιηθεί προς τούτο στην Επιτροπή, πράγμα το οποίο δεν συνέβη εν προκειμένω».
- 59 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και ως εν μέρει αβάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

- 60 Η Mannesmann ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ως εκ του ότι δεν μείωσε το επιβληθέν σ' αυτήν πρόστιμο βάσει της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας.

- 61 Συναφώς, η Mannesmann υπενθυμίζει ότι, με τις δηλώσεις του Becher, συνέβαλε στην απόδειξη των πραγματικών περιστατικών και ότι δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν με την ανακοίνωση των αιτιάσεων. Παρατηρεί ότι το ποσό του επιβληθέντος στη Vallourec προστίμου μειώθηκε, λόγω συνεργασίας, κατά 40 % καθόσον, με τις δηλώσεις του Verluca, η εταιρία αυτή συνέβαλε στην απόδειξη των πραγματικών περιστατικών και ότι το ποσό του επιβληθέντος στην Dalmine προστίμου μειώθηκε κατά 20 %, εφόσον η εταιρία αυτή δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά. Επομένως, το γεγονός ότι η Mannesmann δεν έτυχε μείωσης συνιστά άνιση μεταχείριση.
- 62 Η αναιρεσείουσα αμφισβητεί, επίσης, την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση του περιεχομένου της προσφυγής της, η οποία μνημονεύθηκε στη σκέψη 7 της παρούσας αποφάσεως και η οποία στρεφόταν κατά της αποφάσεως της 15ης Μαΐου 1998.
- 63 Η αναιρεσείουσα εκτιμά, ευθύς εξ αρχής, ότι το σχετικό με την ως άνω προσφυγή σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι ξένο προς την υπό κρίση υπόθεση.
- 64 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο άντλησε εσφαλμένες συνέπειες από την περάτωση της αφορώσας την απόφαση της 15ης Μαΐου 1998 ένδικης διαφοράς. Συναφώς, η αναιρεσείουσα παρατηρεί ότι δέχθηκε να αποσύρει την αίτησή της αναιρέσεως που στρεφόταν κατά της αποφάσεως την οποία εξέδωσε το Πρωτοδικείο επί της υποθέσεως αυτής μόνον αφού ήρθε σε συμβιβασμό με την Επιτροπή, σύμφωνα με τον οποίο η τελευταία παραιτήθηκε από την αίτησή της παροχής πληροφοριών.
- 65 Η Mannesmann υπενθυμίζει, επίσης, ότι η προσφυγή της κατά της αποφάσεως της 15ης Μαΐου 1998 κρίθηκε εν μέρει βάσιμη. Τέλος, παρατηρεί ότι, σε αντίθεση με ό,τι έπραξε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 310 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν είναι δυνατόν να της προσαφθεί ότι ενέμεινε στην άρνησή της να παράσχει τις ζητηθείσες πληροφορίες.

- 66 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως αφορά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και, ως εκ τούτου, είναι απαράδεκτος. Συναφώς, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η αναιρεσείουσα δεν ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο αποδεικτικών στοιχείων ή πραγματικών περιστατικών ως εκ του ότι διαπίστωσε, στη σκέψη 309 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Mannesmann δεν απέδειξε ότι η συνεργασία της πράγματι διευκόλυνε το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στην αποκάλυψη και στην πάταξη των παραβάσεων.
- 67 Επί της ουσίας, η Επιτροπή επισημαίνει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε, με τις σκέψεις 302 και 305 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι πληροφορίες που παρέσχε η Mannesmann στην Επιτροπή δεν είναι συγκρίσιμες με εκείνες που παρέσχε η Vallourec, και ότι, σε αντίθεση με την Dalmine, η Mannesmann δεν ανέφερε ρητώς ότι δεν αμφισβητούσε τα πραγματικά περιστατικά.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 68 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, καίτοι, κατ' αναιρέση, το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποκαθιστά, για λόγους επιείκειας, το Πρωτοδικείο αποφαινόμενο, ασκώντας την αρμοδιότητά του πλήρους δικαιοδοσίας, επί του ύψους των προστίμων που επιβάλλονται σε επιχειρήσεις λόγω παραβιάσεως του κοινοτικού δικαίου, αντιθέτως, η άσκηση μιας τέτοιας αρμοδιότητας δεν μπορεί να συνεπάγεται κατά την επιμέτρηση των εν λόγω προστίμων διάκριση μεταξύ των επιχειρήσεων που έχουν μετάσχει σε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική αντίθετη προς το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ (αποφάσεις της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-291/98 P, Sarrío κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9991, σκέψεις 96 και 97, και της 15ης Οκτωβρίου 2002, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-8375, σκέψη 617).

- 69 Ωστόσο, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο τον λόγο αναιρέσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, επί ποινή απαραδέκτου αυτού του λόγου αναιρέσεως (απόφαση *Limburgse Vinyl Maatschappij* κ.λπ. κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 618).
- 70 Διαπιστώνεται ότι, στον βαθμό που η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την εκτίμηση του Πρωτοδικείου, η οποία διατυπώθηκε στη σκέψη 301 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 297 έως 300 της εν λόγω αποφάσεως και σύμφωνα με την οποία «η χρησιμότητα της δηλώσεως του *Becher* έγκειται αποκλειστικά στο ότι ενισχύει, σε ορισμένο βαθμό, τις δηλώσεις του *Verluc* τις οποίες η Επιτροπή διέθετε ήδη και ότι, κατά συνέπεια, η δήλωση αυτή δεν διευκόλυνε το έργο της Επιτροπής σημαντικά και, ως εκ τούτου, αρκετά ώστε να δικαιολογεί μείωση, λόγω συνεργασίας, του επιβληθέντος προστίμου», η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας αφορά πραγματικά περιστατικά και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη. Επομένως, δεν απόκειται στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, να ελέγξει τη διαπίστωση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 302 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σύμφωνα με την οποία «οι πληροφορίες που παρέσχε στην Επιτροπή η *Mannesmann* πριν από την αποστολή της [ανακοινώσεως των αιτιάσεων] δεν είναι συγκρίσιμες με εκείνες που παρέσχε η *Vallourec*» και ότι, «[ε]ν πάση περιπτώσει, οι πληροφορίες αυτές δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν μείωση του επιβληθέντος προστίμου βάσει της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας».
- 71 Εν συνεχεία, όσον αφορά τη σύγκριση με τη συνεργασία της *Dalmine*, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 303 έως 305 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «για να της χορηγηθεί μείωση του προστίμου λόγω μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών, σύμφωνα με το σημείο Δ 2 της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας, μια επιχείρηση πρέπει να δηλώσει ρητώς στην Επιτροπή, αφού λάβει γνώση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, ότι δεν προτίθεται να αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά». Η ως άνω εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι σύμφωνη προς τη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία πρέπει να γίνεται διάκριση μεταξύ, αφενός, της ρητής αναγνώρισεως μιας παραβάσεως και, αφετέρου, της απλής μη αμφισβητήσεως της η οποία δεν διευκολύνει το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στην επισήμανση και καταστολή των παραβάσεων των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού (απόφαση της 14ης Ιουλίου 2005, C-65/02 P και C-73/02 P, *ThyssenKrupp* κατά

Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-6773, σκέψη 58). Κατά συνέπεια, ελλείπει τέτοιας ρητής αναγνώρισης εκ μέρους της αναιρεσείουσας, η επιχειρηματολογία αυτής, η οποία αντλείται από την ύπαρξη διακρίσεως σε σχέση με την Dalmine, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

72 Όσον αφορά την προσφυγή που άσκησε η Mannesmann κατά της ληφθείσας δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17 αποφάσεως της Επιτροπής, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τις σκέψεις 310 και 311 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, έστω και αν «[ο] τρόπος ενέργειας της Mannesmann, ο οποίος συνίσταται στην αμφισβήτηση της νομιμότητας της αποφάσεως της 15ης Μαΐου 1998, ήταν, φυσικά, απολύτως νόμιμος και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνιστών μη συνεργασία εκ μέρους της», γεγονός παραμένει ότι η σχετική προσφυγή της απορρίφθηκε, με την προαναφερθείσα απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2001, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, κυρίως για τον λόγο ότι «τα περισσότερα από τα στοιχεία τα οποία η Mannesmann αρνήθηκε να προσκομίσει είχαν νομίμως ζητηθεί από την Επιτροπή».

73 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ορθώς κατέληξε, με τη σκέψη 312 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «λόγω της παράνομης συμπεριφοράς της Mannesmann, η Επιτροπή ουδέποτε είχε στη διάθεσή της σημαντικό αριθμό στοιχείων των οποίων την προσκόμιση νομίμως είχε ζητήσει κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας» και ότι, κατά συνέπεια, «δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η στάση της Mannesmann κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, συνολικώς εκτιμώμενη, αποτελεί συμπεριφορά ουσιαστικής συνεργασίας εν προκειμένω». Κατά τα λοιπά, το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από το γεγονός ότι η αρχικώς υποβληθείσα από τη Mannesmann αίτηση αναιρέσεως κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως της 20ής Φεβρουαρίου 2001, Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, διαγράφηκε από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου κατόπιν του επελθόντος συμβιβασμού μεταξύ των διαδίκων.

74 Από όλες τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, επίσης, να απορριφθεί.

75 Δεδομένου ότι κανείς από τους λόγους αναιρέσεως τους οποίους προέβαλε η αναιρεσείουσα δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 76 Κατά το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των εξόδων. Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, που έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Mannesmann στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Mannesmann πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει τη Salzgitter Mannesmann GmbH στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)

